

syn er afgjort frihandelsvenlig. Trods det skal der ikke mere til for ham end at komme i nær Forbindelse med det virkelige Erhvervsliv for at se, at Stillingen den Gang, altsaa for en Maaned siden, maatte karakteriseres som farlig. At affærdige en saadan Mand med at kalde ham en tilfældig Bankdirektør Hr. Sørensen forekommer mig at være lidt urigtigt, idet man saa aldrig i Virkeligheden kunde lægge nogen synderlig Vægt paa, hvad den ene eller den anden sagde, uden Hensyn til den Stilling, han havde. Jeg maa hævde, at efter hele den Løbebane, som den omtalte Bankdirektør har haft, maa og bør der lægges betydelig Vægt paa, hvorledes han ser paa Sagen. Dette var altsaa hans Syn for en Maaned siden. At det har forandret sig noget siden da, er muligt, det er endda ikke helt usandsynligt, at han nu ser noget lysere paa Forholdene; men at der skulde være Grund til at have et meget lyst Syn paa Forholdene, tror jeg ikke paa.

Arbejdsløshedsproblemet er i Øjeblikket, tror jeg at turde sige, Hovednerven i al politisk Diskussion og har været det i hele det sidste Aar. Det har ogsaa været Hovednerven i de storpolitiske Angreb, som man fra Tid til anden har rettet ikke mindst mod det konservative Folkeparti. (*Hans Nielsen*: Sagligt). Ja, men en Hovednerve kan ogsaa have en saglig Forbindelse. Til Afværgelse af Arbejdsløsheden har man opstillet forskellige Doktriner. Man har bl. a. peget paa Nødhjælpsarbejder, og disse blev paa et vist Tidspunkt af denne Rigsdagssamling stærkt diskuteret. Jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han, naar han faar Ordet, vil udtale sig om, hvorvidt disse Nødhjælpsarbejder har haft nogen som helst praktisk Betydning. Personlig vil jeg anse dette for meget tvivlsomt, men jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister sidder inde med Oplysninger, der kan være vejledende i saa Henseende.

Fra Venstres Side er der om Arbejdsspørgsmaalet tidligere sagt, at intet Parti havde ofret saa mange Penge til Igangsættelsen af Arbejde som Venstre, og det er vist rigtigt — jeg mener nu, at der heller ikke tidligere har været Lejlighed til at ofre saa mange. Men hvad siger man nu? Siger man, at dette vil man fortsætte med? Nej, det siger man sikkert ikke, man erkender, at, hvad jeg har udtalt ved en tidligere Lejlighed, den Vej er overmaade dyr at gaa, fordi man ikke kan sætte Arbejde i Gang uden at bruge mange flere Penge end dem, der medgaar til Arbejdsløn.

Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Brorsen, har været inde paa Problemet og netop erkendt dette. Heri tror jeg man tør lægge, at Venstre nu erkender, at ad den Vej er det i Virkeligheden ikke muligt at opnaa nogen væsentlig Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Tilbage bliver da at finde Udveje, som i langt mindre Grad vil paavirke Statens Udgifter direkte. Der kan saaledes blive Tale om Støtte til visse Virksomheder, og jeg vil her dele disse Virksomheder i to Arter, nemlig dels saadanne, der ikke er udsatte for Konkurrence fra Udlandet, dels saadanne, som trues af den udenlandske Konkurrence. Til Virksomheder af den første Art hører i ganske særlig Grad Byggeriet, og det er mit Haab, at der for denne Sags Vedkommende endnu i denne Samling, selv om den er saa stærkt paa Held, som den er, skal vise sig at være Vej frem. Det ærede Medlem Hr. Hauge mente, at vi fra konservativ Side i Virkeligheden havde forhindret denne Sags Gennemførelse. Dette er i høj Grad en halv Sandhed. Vi har ikke paa noget Tidspunkt udtalt os mod at give Pengetilskud dertil, vi har tværtimod ment, at det Tilskud, som Staten skulde give, burde være større end det, hvorom der var Tale i det Udvalg, som i sin Tid arbejdede i Indenrigsministeriet. Ikke alene er det nødvendigt at faa et Tilskud, men det er ogsaa nødvendigt, hvad det ærede Medlem Hr. Hauge ogsaa var inde paa, at financiære kommende Byggeføretagender. Hvad Financieringen angaar er Forholdet i Virkeligheden det, at intet Parti i og for sig har udtalt nogen som helst Kritik overfor de Tanker, der var fremme i det Udvalg, som i sin Tid arbejdede i Indenrigsministeriet. Den Side af Sagen var der i Virkeligheden ingen som helst politisk Modstand imod, og derfor maa det forundre ikke saa ganske lidt, at ogsaa den faar Lov til at hvile ganske stille uden at komme frem i Dagens Lys. Den anden Side af Sagen, Tilskuddet, er imidlertid ingenlunde mindre vigtig end Financieringen. Naar man stiller sig det Spørgsmaal, om Tilskud er nødvendigt til Byggeriet, og naar man, hvad jeg mener man bør, besvarer dette Spørgsmaal bekræftende, saa har det sit Udspring i, at man i hvert Fald den Gang — og jeg tror, man nogenlunde gør det samme nu — saa saaledes paa Forholdene, at hvis man ventede med at bygge et Aar, vilde det blive billigere at bygge, følgelig vilde man, aldeles bortset fra, om Huslejlovgivningen var der eller ikke, ikke indlade sig paa dette Byggeri, hvis man ikke paa den ene eller den anden Maade blev assu-